

מסורת הש"ס

המביא גם פרק שני גיטין

כד.

עין משפט
נר מצוה

צב א מיי פ"א מה'ג
גירוסין הלכה יז
סמג ע"ש נ טו"ע ה"ט
ק פ קטל סעי' א:
ב פ מיי ע"ז הלכה
ט סמג ע"ש טו"ע ע"ג
סימן קמ"ח פ"ג הלכה
א ק"ד ג מיי ע"ז הלכה
סמג ע"ש טו"ע ז'
ה"ע סימן קמ"ב סעי' ג'
א ד מיי ע"ש פ"ג הלכה
סמג ע"ש טו"ע ע"ג
ב ה מיי ע"ז
טו"ע ע"ש סעי' ב:

והא לא חזרה שליחות ב'ו'. שלים לא מיקרי אלא המשמלה מזה
לוה שרואי לחזור לשולחו לומר עשימי שלימותך קודם שיעשה
שליח לאחרים^ב וזקנוטם לא פירש כן: **הצדקה** הבאה לאחד
מבאין. פירש זקנוט' שנתן
הגט בחזרה חזרו ואין נראה לחזר
חזרו לא דמי לשליח הלוכה^ב אלא
אומר ר"י שנתנו הבעל בחזר של
עצמו ומכרו לאחרים והאשה קנאתו
מאוחו אחר^ג וא"ת למה לי למינקט
משום חזרה הבה לאחר מלאך הוה
ליה למימיר^ד משום שלימות עצמה
הבעל עשה שליח הלוכה והאשה
תעשה אותו שליח עצמו שלם לקבלה
וכי הוי גוינא לא מהני משום דלא
חזרה שלימות אלל הבעל ואומר ר"י
משום דאוחו טעם שלא חזרה שלימות
אלל הבעל אינו צדור כל כך דאיכא
דמסקפא ליה לקמן צפרק התקבל
(דף סג:) וז"ע דלמאן לא משני
הכא כגון דשויה איישי שליח למיגרסא
והדר שזי איישי שליח דליכא למיגזר
משום חזרה הבה לאחר מינק
דלמיר צפרק התקבל (סג:)

וממקום שצאה כלומר הואיל ומינייהו גמרינן נגמור נמי להא דמה
הן כריכות לומר כו' ומדקמיני בצרייתא מה להלן כריכות שימרו כו'
שמע מינה בחזרה לארץ עסקינן כצ"י: **ורב יוסף**. מאי דעמייה:
רישא וסיפא בחזרה לארץ. הכל כשרין להביא את הגט אוקימנא^א
בחזרה לארץ מדקמיני סומא וסיפא
האשה עצמה כו'^ב בחזרה לארץ דקמיני
ובלבד שהיא כריכה לומר: **ומליעפא**.
אף הכשים כו' מוקי רב יוסף צ"ל:
כתב ופס. כריכה לומר בפני נכתב.
ולצ"י לא אילטיריך למימיר כתב ופה
דהכי משמע מה זין פה דגט לפה
דמייה אלא שהכתב מוכיח עמו: **מי**
מעא גט יורה. במקום שקבלתו
במדנית היס: איגרשה לה. ואי
צעיא למייליה לגט מגורשת היח
ואינה כריכה להביא בפנינו אלא
להיאיע בעלמא ולמה לה לומר בפני
נכתב הא לאו שליח היא: **סוף סוף**
כי מטיא להסא איגרשה לה. ע"י
קבלה ראשונה דתנאה בעלמא הוה
דלא תמגרש עד אותו מקום והכי
נמקיים התנאי ולא שליח היא:
אסתיה ארעא. דהויא שליח להולכה
עד התם וצמאי דשקלא ליה מו
מארעא הוה דמגרשה: הא דריבא לקמן
(עג:). **לא אמר כלום**. דבעינן ונתנו:^א
וכי מטיא הפס הוי. את גופיך שליח
דיך לקבלה וקבלי מידך: **וסא לא**
חזרה שליחות אלל הבעל שליח לא
מיקרי אלא המשמלה מזה לזה שרואי
לחזור אלל שולחו ולומר עשימי
שלימותך לחזר. **והאשה** ראויה
לחזור שהיא לא נשתמלה אלא לעצמה
ווא"ת נעשית היא בעל המעשה ובטל
שליחות קודם דמשתתף: **שוי**. איש
אחריהא שליח לקבלה דהשתתף לא פסק
שליחותה מינה וראויה לחזור: **הינחא**
למ"ד נו'. לקמן צפרק התקבל (סג:)

א) יצמות כה. ק"ח.
ב) לקמן ע"ג. א) לקמן
סג: ד. ט) ש. סג. א)
ו) נעיל כל. לקמן סג: א).
ז) נעיל כל. זכמים כה.
ח) זכמים ש. ט) עידין
י. סוטה כ: זכמים כה.
י) נעיל כל. יא) נעיל כל
כג: י. יג) ודכריס דר.
יא) נעיל כל. יד) רב ספרא
ור' חנינא כ"ל רש"י.

גלוין הש"ס

תוס' ד"ה ובי שו"ע ק"ח
וא"ת שליח. עיין שו"ת
משנין מ"א סימן כה
באריתוס:

מוסף רש"י

לא חזרה שליחות אצל
בעל. שליח שמר ונעשה
שליח נמי שנשתמלה בו משא
שליחות הראשון עד שיש
יהיה לו שום לחזור אלל
שולחו ולומר עשימי
שלימותך שלימות שפיע
ראויה לחזור ולהגיד אינה
שליחות. (לקמן סג:) קיבור
דבעל.
קלומי צעירה שאינה
מקבלתו בעצמה. דלמי לו
בעדל לקבל מיד הבעל
אין כחו משש בזיון. דהא
ידע ולא קיפיד (לקמן סג:)
משהו הצדקה הבאה
לאחר מינק. לאחר שכן
לה הבעל הגט בחזר על
אחרים, קאמרינן, דהואיל ללו
ניגיא חיה, דבעינן ומנן
ניגיא או כתיבה דלמתימא
מדיה. ויה שבעה שנתן לא
היה האמר שלה, וגרינן
שלא יקבל שליח האשה
מיד שליח בעלה משום
דמי לאה שקדם הבעל
ומקמי לוד שליח אחר כך
עשהה היא שליח לקבל,
ואזו נמי למימר חזר הוי
שליח בעל ושקבלתו היא
נעשה האמר עמו שולחה
(סג: וביע"ז לעיל סג: א.)

פסקי ר"ד

וממקום שבאת מה הן
צריכות לומר בפני נכתב
ובפני נחתם אף היא
צריכה שתאמר בפני
נכתב ובפני נחתם: האשה
עצמה מביאה גיטה ובלבד
שתהא צ"ל בפני נכתב
ובפני נחתם: ומתמה מכי
רפטי גיטא ליה מיגרשה
לה פי הלא אתה מאמינן
את האשה בגיטה מקי'^א
שהיא נאמנת לומר מת
בעלי אי"ת שאמרת נמי
האשה בעלי גירושני בגט
זה תאמן מקי' שהרי
בשאמרת בפני נכתב
ובפני נחתם למה אתה
מאמינה ואיך מצריכה
לעדים שיקיימיהו (ר"ע)^ב
בחתם קי' זה אי"ת
הנאמנת לעיל היא ומה
צורך להטעמה שתאמר
בפני נכתב ובפני נחתם
וכי שליח היא [נתן] משעה
שנתן לה גיטה נתגרשה
והיא נאמנת בדבר זה
לומר בעלי נתנו לי מקי'^א
ומה צורך שתאמר בפני
נכתב ובפני נחתם אם אינך
מאמינה לומר בעלי נתנו
לי אלא קמימנא לומר
בפני נכתב ובפני נחתם
וכיון שחכימם האמינוהו
בקי' אי"ת נאמנת לומר
בעלי נתנו לי הדיוס ומחר
אי אחי בעל ומעמד לא
שישגיח ביה שכן היא
נאמנת בעבמה כגילה והוי
שנים שבהיו גיטה ואברו
שהבעל נתנו לנו שהן
נאמינן ושבו אין הבעל
יכול לעירער דאמיני לעיל
(טז:). גם האשה היא
נאמנת בקי' לומר בעלי
גרשתי בזה ומה צורך
שתאמר בפני נכתב ובפני
נחתם. ואיסקנא כגון דא"ל
היה שליח להולכה עד
וכי מטית לב"ד של פלוגי
וכי מטית להתם שוי
שליח להולכה בפני אחרו
בי"ד וקבלי גיטך מיניה
לא נמי כי מטית להתם
אימא קמי בי דינא בפני
נכתב ובפני נחתם ולישו
שליח וליתביה ניהליך
ומכאן מוכח כי כל
אשה הבאה ומביאה גיטה
אשתא ומאמרת בעלי גירושני
ביה שהיא נאמנת אע"פ
שידענו שהיתה אי"א ואין
אנו צריכין שתיבה ראייה
בפנינו בפני נתנו לה או
לקיים עירי הגט אלא היא
נאמנת לומר נתנו לי בפני
עדי מטירה אבל אמרה
בעלי נתנו לי בני לבנינו
אינו כלום דהלכה כר'^ב
אליעזר דאמר עדי מטירה
כרתי ואם היו עדיה בעירי
נגון שנתגרשה כאן בודאי שהיונו מצריכין אותה להביאם בפנינו אבל אחרי כהיא ברה מעליה היום ואומרת
בעלי גירושני בגט זה בפני עדי מטירה נאמנת מקי' שנאמנת לומר מת בעלי כדאמרוך למילא אבל אם היא
אומרת גירושני בעלי ויניח מראה גיטה בפנינו בודאי אינה נאמנת שהרי קי' מחמשי נשים למינן והתם בלא
גט בידם אינן נאמנות אף היא נמי בלא גיטה בידה אינה נאמנת עיין לקמן בפרק הגרשתי: **פריקא כל**
גט שנכתב שלא לשם אשה פסול כיצד היה עובר בשוק ושמע קול הסופרים מקרין איש פלוגי מגרש את
פלוגית ממקום פלוגי ואמר זה שמי וזה שם אשתי פסול מלגרש בו יתר מיכן כתב לגרש את אשתו ומג'ך

וכי מטיא הפס הוי. את גופיך שליח
דיך לקבלה וקבלי מידך: **וסא לא**
חזרה שליחות אלל הבעל שליח לא
מיקרי אלא המשמלה מזה לזה שרואי
לחזור אלל שולחו ולומר עשימי
שלימותך לחזר. **והאשה** ראויה
לחזור שהיא לא נשתמלה אלא לעצמה
ווא"ת נעשית היא בעל המעשה ובטל
שליחות קודם דמשתתף: **שוי**. איש
אחריהא שליח לקבלה דהשתתף לא פסק
שליחותה מינה וראויה לחזור: **הינחא**
למ"ד נו'. לקמן צפרק התקבל (סג:)

וממקום שצאה כלומר הואיל ומינייהו גמרינן נגמור נמי להא דמה
הן כריכות לומר כו' ומדקמיני בצרייתא מה להלן כריכות שימרו כו'
שמע מינה בחזרה לארץ עסקינן כצ"י: **ורב יוסף**. מאי דעמייה:
רישא וסיפא בחזרה לארץ. הכל כשרין להביא את הגט אוקימנא^א
בחזרה לארץ מדקמיני סומא וסיפא
האשה עצמה כו'^ב בחזרה לארץ דקמיני
ובלבד שהיא כריכה לומר: **ומליעפא**.
אף הכשים כו' מוקי רב יוסף צ"ל:
כתב ופס. כריכה לומר בפני נכתב.
ולצ"י לא אילטיריך למימיר כתב ופה
דהכי משמע מה זין פה דגט לפה
דמייה אלא שהכתב מוכיח עמו: **מי**
מעא גט יורה. במקום שקבלתו
במדנית היס: איגרשה לה. ואי
צעיא למייליה לגט מגורשת היח
ואינה כריכה להביא בפנינו אלא
להיאיע בעלמא ולמה לה לומר בפני
נכתב הא לאו שליח היא: **סוף סוף**
כי מטיא להסא איגרשה לה. ע"י
קבלה ראשונה דתנאה בעלמא הוה
דלא תמגרש עד אותו מקום והכי
נמקיים התנאי ולא שליח היא:
אסתיה ארעא. דהויא שליח להולכה
עד התם וצמאי דשקלא ליה מו
מארעא הוה דמגרשה: הא דריבא לקמן
(עג:). **לא אמר כלום**. דבעינן ונתנו:^א
וכי מטיא הפס הוי. את גופיך שליח
דיך לקבלה וקבלי מידך: **וסא לא**
חזרה שליחות אלל הבעל שליח לא
מיקרי אלא המשמלה מזה לזה שרואי
לחזור אלל שולחו ולומר עשימי
שלימותך לחזר. **והאשה** ראויה
לחזור שהיא לא נשתמלה אלא לעצמה
ווא"ת נעשית היא בעל המעשה ובטל
שליחות קודם דמשתתף: **שוי**. איש
אחריהא שליח לקבלה דהשתתף לא פסק
שליחותה מינה וראויה לחזור: **הינחא**
למ"ד נו'. לקמן צפרק התקבל (סג:)

הדרן עלך המביא גם
כל גט ישנכתב שלא לשום אשה
פסול כיצד^א היה עובר בשוק ושמע
קול סופרים מקרין איש פלוגי מוגרש
את פלוגית ממקום פלוגי ואמר זה שמי
וזה שם אשתי פסול לגרש בו היתר
מיכן^ב כתב לגרש את אשתו ונגמולך
מצאו בן עירו ואמר לו שמי כשמך ושם
אשתי כשם אשתך פסול לגרש בו
יתר
מין וא"ת והכי שייך למימיר הכא יתר מיכן כיון דמהא נמי לא הוה שמעינן
צבית דין ואומר לפנינו בפני נכתב ופני נחתם: הדרן עלך המביא שני
ב) ופנינו ופנינו א"ת חזר ונגמולך חזר כתיב אשתו ומג'ך

הדרן עלך המביא שני

כל הגט. ושמע קול סופרים
מקרין בו'. כסופרים העשויים
להתלמד עסקינן כלאמרינן בגמרא
ואפי' למ"ד צפרק קמא דעלוזין
(דף יג:) דמגילת סוטה מוחקין לה
מן התורה אע"ג דבעינן לשמה
וטורה להתלמד עניינא דלמיר התם
לעינן גט מודה דכפרשינן צפ' שני
(עפ"ד דף כ:) וספר תורה נמי פסלינן
לצ"ל שני: **יתר** מיכן כתב בגרש
את אשתי בו'. בגמ' מפרש לא זה
שנכתב שלא לשם גירושין אלא אף
זה שנכתב לשם גירושין להכי תנא יתר
צקמייתא

בל הגט. ושמע קול סופרים
מקרין בו'. כסופרים העשויים
להתלמד עסקינן כלאמרינן בגמרא
ואפי' למ"ד צפרק קמא דעלוזין
(דף יג:) דמגילת סוטה מוחקין לה
מן התורה אע"ג דבעינן לשמה
וטורה להתלמד עניינא דלמיר התם
לעינן גט מודה דכפרשינן צפ' שני
(עפ"ד דף כ:) וספר תורה נמי פסלינן
לצ"ל שני: **יתר** מיכן כתב בגרש
את אשתי בו'. בגמ' מפרש לא זה
שנכתב שלא לשם גירושין אלא אף
זה שנכתב לשם גירושין להכי תנא יתר
צקמייתא

בל הגט. ושמע קול סופרים
מקרין בו'. כסופרים העשויים
להתלמד עסקינן כלאמרינן בגמרא
ואפי' למ"ד צפרק קמא דעלוזין
(דף יג:) דמגילת סוטה מוחקין לה
מן התורה אע"ג דבעינן לשמה
וטורה להתלמד עניינא דלמיר התם
לעינן גט מודה דכפרשינן צפ' שני
(עפ"ד דף כ:) וספר תורה נמי פסלינן
לצ"ל שני: **יתר** מיכן כתב בגרש
את אשתי בו'. בגמ' מפרש לא זה
שנכתב שלא לשם גירושין אלא אף
זה שנכתב לשם גירושין להכי תנא יתר
צקמייתא

מוסף תוספות

א. והכא לא נגמר
השליחות עד שהיא נעשה
שליחות של עצמה. מוס'
הראש וע"י שיע"ק.
ב. דדבר פשוט שאינו
כלום דמה שייכות לו לו.
בחוצה חברו. רבנו קראקם.
ג. הרי הבעל עשה החצר
שליח להולוך את הגט,
והיא כשקנאתו עשאנו
שליח לקבלו, ואח"כ לאבדור
לאו ידה הוא. ובענין זה אין
דינא לה. רש"י. י. ואחיו [ליהודי]
ניהלה. רש"י. ז. רבי אהא בא
בר מינומי ניתביה לי וליבתי
ניהלה. רש"י. ח. והכא
נמי מאי שנא. רש"י. ט. מאי
נפקא לן מינה הבתי תרי לישני.
מוס' ה"א. י. שהיא עושה שליח
שלא בפני בי"ד. מוס' ה"א. י.
יא. גבי המביא גט ממדה"י
וחלה. מוס' ה"א. יב. כיון
שהיא מקבלתו מיד מירו. מוס'
ה"א. יג. [ונצטרף] ה"ק על מירוס
ופלג]. יג.

נגון שנתגרשה כאן בודאי שהיונו מצריכין אותה להביאם בפנינו אבל אחרי כהיא ברה מעליה היום ואומרת
בעלי גירושני בגט זה בפני עדי מטירה נאמנת מקי' שנאמנת לומר מת בעלי כדאמרוך למילא אבל אם היא
אומרת גירושני בעלי ויניח מראה גיטה בפנינו בודאי אינה נאמנת שהרי קי' מחמשי נשים למינן והתם בלא
גט בידם אינן נאמנות אף היא נמי בלא גיטה בידה אינה נאמנת עיין לקמן בפרק הגרשתי: **פריקא כל**
גט שנכתב שלא לשם אשה פסול כיצד היה עובר בשוק ושמע קול הסופרים מקרין איש פלוגי מגרש את
פלוגית ממקום פלוגי ואמר זה שמי וזה שם אשתי פסול מלגרש בו יתר מיכן כתב לגרש את אשתו ומג'ך

בל הגט. ושמע קול סופרים
מקרין בו'. כסופרים העשויים
להתלמד עסקינן כלאמרינן בגמרא
ואפי' למ"ד צפרק קמא דעלוזין
(דף יג:) דמגילת סוטה מוחקין לה
מן התורה אע"ג דבעינן לשמה
וטורה להתלמד עניינא דלמיר התם
לעינן גט מודה דכפרשינן צפ' שני
(עפ"ד דף כ:) וספר תורה נמי פסלינן
לצ"ל שני: **יתר** מיכן כתב בגרש
את אשתי בו'. בגמ' מפרש לא זה
שנכתב שלא לשם גירושין אלא אף
זה שנכתב לשם גירושין להכי תנא יתר
צקמייתא